

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

ОСВІТА У ХХІ СТОЛІТТІ: ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

Випуск 3

*Матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції
“Ціннісні пріоритети освіти у ХХІ столітті:
формування міжкультурної комунікації”,
м. Київ, МАУП, 24 травня 2011 р.*

Київ
ДП «Видавничий дім «Персонал»
2012

Редакційна колегія:

Подолька А. М., д-р юрид. наук — головний редактор
Головатий М. Ф., д-р політ. наук, проф. — заступник головного редактора
Чернуха Н. М., д-р пед. наук, проф. — заступник головного редактора
Ігнатченко А. А., канд. техн. наук — відповідальний редактор

Видання здійснене в рамках проекту “Наукові праці МАУП”

Освіта у ХХІ столітті: шляхи розвитку / МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2010 —

Вип. 3 : Матеріали ІІІ Міжнародної науково-практичної конференції “Ціннісні пріоритети освіти у ХХІ столітті: формування міжкультурної комунікації”, м. Київ, МАУП, 24 трав. 2011 р. / редкол. : А. М. Подолька (голов. ред.), М. Ф. Головатий (заст. голов. ред.), Н. М. Чернуха (заст. голов. ред.), А. А. Ігнатченко (відп. ред.). — 2012. — 246 с. : іл. — Бібліогр. в кінці ст.

У збірнику подано статті учасників Міжнародної науково-практичної конференції “Ціннісні пріоритети освіти у ХХІ ст.: формування міжкультурної комунікації”, присвяченої найважливішій проблемі сьогодення — розвитку освіти в Україні. Статті охоплюють широкий діапазон наукових досліджень українських учених.

Для науковців, освітян, державних службовців, політиків, викладачів і студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком української освіти.

ББК 74.04(4УКР)я43

ЗМІСТ

Н. М. Чернуха, Д. В. Біч

Міжкультурні зв'язки у сучасному
освітньому просторі 5

І. П. Бідзюра

Концепція мотивації професійної
діяльності: парадигмальний контекст
управлінської компетентності
працівників ВНЗ 8

О. В. Кобзєва, В. О. Матюхін

Особливості антикризового управління
недержавними ВНЗ 13

Т. І. Боєва, Н. В. Немченко

Вища освіта сучасної України 16

Г. Л. Бондаренко

Риторика як засіб навчання
невербальним особливостям
міжкультурної комунікації 18

В. А. Гапоненко

Перспективи дистанційного навчання
в галузі суспільно-політичного
знання 22

Л. В. Георгінова, О. В. Богданов

Підготовка майбутніх менеджерів
в умовах формування міжкультурної
комунікації 26

Г. Я. Дідух

Специфіка викладання політології
іноземним студентам у контексті
міжкультурної комунікації 32

О. І. Дікарев, О. В. Волонець

Атомна енергетика у політичному
та економічному вимірі 36

Є. І. Качмарський

Оптимізація мережі загальноосвітніх
навчальних закладів у контексті
адміністративно-територіальної
реформи в Україні 43

Ф. М. Медвідь, В. В. Баран

Елітарна концепція Юрія Липи в умовах
формування міжкультурної взаємодії 46

І. М. Найдьонов

Проблеми модернізації
ефективності освіти 54

Т. І. Науменко

Розвиток духовності дитини: педагогічні
технології 58

Н. М. Терещенко

Проблеми формування управлінської
стратегії бібліотечно-інформаційних
установ у забезпеченні якості освіти 62

О. О. Щербань

Загальні проблеми: інформаційні
технології і сучасна освіта 69

Н. Н. Юсеф

Межкультурные связи стран Ближнего
Востока (образовательный аспект) 71

І. О. Денісова

Формування міжкультурної
комунікації студентів вищих
навчальних закладів у процесі вивчення
іноземних мов 74

В. С. Ейсмонт

Теоретико-методологічні аспекти
економічного зростання, економічного
розвитку і розвитку економіки 78

Т. О. Костюк

Проблеми модернізації освіти в Україні
в рамках Болонського процесу 88

М. Ф. Медвідь, А. А. Ольховик

Соціалізація особистості
в умовах формування міжкультурної
комунікації 93

І. М. Николин

Розвиток комунікативного
досвіду особистості з труднощами
спілкування 97

І. О. Проценко

Політологічний вимір
інтелектуального капіталу 103

О. С. Хоменко

Засадничі умови формування політичної
стабільності в суспільстві,
що трансформується 107

К. Е. Шумовська

Проблеми освіти державних
службовців в сучасній Україні 117

ЗАГАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ: ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ І СУЧАСНА ОСВІТА

Освіта у XXI столітті: шляхи розвитку, вип. 3, 2012, 69–70

Сучасні інформаційні технології виступають вже не стільки інструментами, доповнюючи систему освіти і функціонування науково-освітнього знання, а й імперативом встановлення нового порядку знань і його інституційних структур. Виділяють кілька ключових трендів, які є частиною теорії віртуального простору і віртуальної комунікації, що дестабілізує розподіл статусів і соціальну структуру в цілому:

1. Суспільний розвиток виступає переходом від порядку факту до актуальності порядку, який формується на фікціях і дієвій присутності речей відсутніх.

2. Телекомунікація звільняє виробництво і передачу тексту від “місця”, як специфічної форми організації соціального простору, більше того, робить саму прихильність до “місця” безглуздою.

3. Заміна місця на точку зору породжує специфічну розумову позицію, яку можна було б, зважаючи на А. Вебера і К. Манхейма, назвати позицією вільного інтелектуала, якби вона володіла, крім незалежності, стійкістю і відтворюваністю обґрунтованої думки. Внаслідок чого осві-

та перетворюється на безкінечну подорож по сайтах.

Подібні оцінки внутрішньо ґрунтуються на введеному М. Маклюєном розрізненні усної, письмової та електронної культур як історично послідовних типів масової комунікації. Ця відмінність набуває в теоріях віртуальної комунікації вирішального значення унаслідок того, що в них бачать зміну структури і умов, які лежать в основі символічного обміну: 1) електронні засоби спілкування збіднюють контекст (сенси), водночас створюючи нові мовні ситуації; 2) електронні засоби комунікації насамперед монологічні (одне комунікативне поле передає інформацію, усі інші отримують її); 3) “монологічна бесконтекстність мови” засобів комунікації є самореферентною.

Менш радикальні оцінки передбачають, що інформаційна революція вже завершилася настільки, наскільки завершилося формування стандартних зразків організації знання, передусім гіпертексту — зв'язку, що перетворює твір на фрагмент універсального інформаційного простору. Цей процес обумовлений передусім кумулятивним розгортан-

ням епістемі і спадкоємністю раціонального міркування, а також універсалізацією наукового етосу — професійних норм, що сформувалися в середовищі “виробників знання”. Наука й освіта перетворюються, таким чином, у певний тип соціальної дії, і університетське співтовариство розглядається як співтовариство інтерактивне й інтерпретативне, виробляючи текст, відносно незалежний від зовнішніх завдань, що стоять перед наукою. Домінування у віртуальному просторі усної мови пов’язане із зміною структурно-функціональних характеристик тексту, призначеного для використання в освіті. У зв’язку з цим виникає і нова форма підручника. Він перестає бути письмовим настільки, наскільки втрачає орієнтацію на норму, орієнтацію, що підтримується інститутами контролю, насамперед журналами як “гейткіперами” знання на передньому краю науки.

Можна спробувати визначити труднощі цього становлення і доволі частої активної і пасивної опозиції, наприклад, мережної освіти з боку академічного персоналу:

1. Після того, як нова технологія представлена, при всій зручності її противники стверджують, що її важко розвивати й продавати.
2. Ентузіасти, багато з яких — це молодь, захоплюються новою технологією і просувають її.

3. Головні експерти з існуючої технології засуджують нову технологію. Вони вважають, що нова технологія не може бути настільки ж гарна як та, яку вона замінює.

4. Незважаючи на несхвалення експертів, існує високий споживчий попит на нову технологію.

5. Ринкові сили починають переважати над думкою експертів, і нова технологія врешті-решт домінує.

Відомо, що мережна освіта в США знаходиться приблизно між 3 і 4-м визначенням. Багато експертів — в основному професори престижних університетів і коледжів — передбачають, що зручна мережна освіта не може бути настільки ж гарною, як стандартна схема “лицем до лица”. Проте високий студентський запит на мережну освіту спричинив її зростання в США та починає свій розвиток в освітянському просторі України.

Отже, становлення мережної освіти пов’язане з вирішенням як внутрішніх проблем (інший зміст освіти, його організація, забезпечення), так і питань взаємозв’язку і взаємодії — з інноваційним рухом і неординарними соціокультурними явищами, з одного боку, і масовою сучасною педагогічною практикою, з другого.